

SKATTENYTT

Officiellt organ för Taxeringsnämndsordförandenas Riksförbund

Nr 11/1952

Årgång 2

DISTRIBUTÖR AV
MEDDELANDEN FRÅN RIKSSKATTENÄMNDEN

Avdrag för fördyrade levnadskostnader

I Stockholm finns en speciell nämnd för taxering av handelsresande och likställda. Denna nämnd har vid årets taxering beskurit de yrkade avdragen för de skattskyldigas fördyrade levnadskostnader. Åtgärden har väckt åtskillig uppmärksamhet och handelsresandeorganisationerna har gjort framställning till riksskattenämnden om dess medverkan för erhållande av högre avdrag.

Skattskyldiga av denna eller liknande kategorier torde finnas i de flesta taxeringsdistrikt och det är nog en allmän uppfattning, att det är en tämligen vanskelig sak att någorlunda rättvist bedöma avdragens skälighet. Det finns ju de som icke vill ge något avdrag alls, enär kostnaderna för en person, som reser omkring större delen av året ju får antagas vara normala för just honom och att någon avdragsgill kostnad därutöver alltså icke skulle förekomma. Men de flesta lär nog hysa uppfattningen, att jämförelse bör göras med den som ständigt har sitt arbete förlagt till samma plats och om detta är riktigt, lär man icke

kunna komma ifrån, att den som ständigt byter vistelseort och måste äta och bo på hotell har högre kostnader. Det gäller bara att avgöra hur mycket högre.

Nedan redogör ordföranden i den nämnd, som haft att taxera handelsresandena i Stockholm, för nämndens syn på saken varjämte det i sak väsentliga, som anförts i skrivelserna till riksskattenämnden från handelsresandeorganisationerna, återges. Det bör kanske nämnas, att nämnden förutom ordföranden, kamrer i statligt verk, och kronombud består av två aktiva handelsresande, en f. d. resande, nu platsförsäljare i Stockholm, samt en tjänsteman hos Sveriges allmänna restaurangaktiebolag. Även om de närmast berörda skattskyldiga ju givetvis bör vara representerade i taxeringsnämnderna, är det nästan lite för mycket av det goda, ty det skadar ju aldrig med även en så att säga neutral och opartisk syn på frågorna. Trots denna nämndens sammansättning anses den alltså i alla fall ha farit fram för hårt.

Taxeringsnämndens syn på frågan

av ordföranden, kamrerare Harry Anderson.

Handelsresande äger enligt mom. 3 av anvisningarna till § 33 KL rätt till avdrag för den *ökning* i levnads-kostnaderna som han måste vidkän-nas under resor, såsom för hotellrum, *ökad* kostnad för föda o. s. v.”

Vid bedömning av yrkande om avdrag för dylika merkostnader har TN att pröva avdragets skälighet. Vid taxeringen år 1952 har den sär-skilda nämnd som i Stockholm haft att taxera handelsresandena ansett att, därest icke verkliga skäl talade för en annan uppskattning, avdrag för merkostnad skulle medgivas med kr. 18 per dag. Till den del merkost-naden belöpte sig på hotellrum ut-gick nämnden från en rumskostnad av högst c:a kr. 10 därest högre kost-nad icke styrkts. Som underlag för denna inställning hade nämnden dels en prislista för år 1951 för rum i hotell tillhörande Stockholmsdistrik-tets Allmänna Restaurantaktiebolag¹⁾ dels ock erfarenheten att då rums-notor företetts vid tidigare taxering-ar kostnader för rum mycket sällan överstigit priser som motsvarade 10-kronorspriset under år 1951. I den

¹⁾ Några exempel ur denna prislista kan anföras:

På Hotell Reisen i Stockholm kan man få enkelrum för 11 kr. (undantagsvis t. o. m. för 8,25) och med bad för 16 kr. Dubbelrum för 17,50 kr. eller 11 kr. om det disponeras av en person.

Hotell Baltic i Gävle tar 8,75 à 9,25 kr. och 15,50 kr.

Stadshotellet i Bollnäs tar 8,75 à 9 kr. eller 9,25 för dubbelrum, som disponeras av endast en person.

På Stadshotellet i Ljusdal kostar ett en-kelrum 9 à 9,50 kr. och på Stadshotellet i Norrtälje 7 till 9,50 kr., det senare för dub-belrum för en person.

På Stadshotellet i Sala kostar enkelrum-met 9 till 10 kr. (ja enstaka ned till 6,50 och 7,25 kr.). På Stadshotellet i Västerås är nivån från 7 till 11,25 kr. och i Eskilstuna från 8,75 till 11 kr. eller 13,25 med bad.

Skillnaden är som synes icke särskilt stor mellan dessa hotell.

mån högre rumspris styrkts medgavs också yrkade högre avdrag, såvida icke avdragen var uppenbarligen överdrivna. Hotellkostnaderna styr-kes ju lämpligast med rumsnotor. Genom dessa blir vad man skulle kunna kalla ”resandestandarden” fastställd på ett tämligen entydigt sätt. De ger ju också en ganska klar bild av vederbörandes resandesche-ma och av för en riktig taxering vik-tiga detaljer däri, såsom antalet rese-dagar och längden av uppehållen å olika platser samt huruvida upppack-ningsrum använts eller ej. Det är anmärkningsvärt att så få resande begagnat denna möjlighet att styrka sina rumskostnader. Inte ens när un-der taxeringsarbetets fortgång ve-derbörande uppmanats styrka sina avdragskrav med notor ha dessa fö-retetts annat än i sporadiska fall. Det bör dock icke ställa sig alltför be-svärligt att samla notorna från varje resa och sedan bifoga dem till dekla-rationen.

Det framhålles ofta att en resande för att kunna på ett tillfredsställande sätt representera sin huvudman måste ta in på hotell av högsta klass och över huvud under sina resor leva på en betydligt högre standard än då han vistas i hemorten. Om man, för att icke förlora sig i petitesser, för vissa branscher godtager denna dock något diskutabla tes har man av-dragsfrågan klar, ifråga om hotell-kostnaderna så snart rumsnotor före-tes. Beträffande den andra stora å posten vivrekostnader ingående del-posten, matkostnader, är saken icke lika klar. Här måste nämnden i myc-ket större omfattning än då det gäl-ler rumskostnaderna ge sig in på en skälighetsprövning av de yrkade av-dragen. Svårigheten att avgöra vad som i ett givet fall skall anses vara skälig matkostnad är emellertid stor, även om man i viss omfattning har ledning av ”resandestandarden” så-dan den kommit till uttryck i ho-tellkostnaden. Den förut nämnda sär-skilda nämnden i Stockholm ansåg

att lunchkostnad under resa icke vore avdragsgill kostnad då den icke vore avdragsgill vid vistelse i hemorten. Avdragsgilla vore endast kostnader för frukost och middag. Enligt Sarabolagets prislista den 23.2 1952 betingade å bolagets 1:a klass restauranger dessa måltider följande priser, nämligen frukost, bestående av smör, bröd, gröt och mjölk och ett ägg samt kaffe, kr. 2: 90, och middag, bestående av smör, bröd, två assietter, varmrätt och dessert kr. 7: — eller tillsammans i runt tal 10 kronor. Då i prislistan den 23.2 1952 låg en prishöjning från år 1951 med 10 % beräknas priset för 1951 till kr. 9: —. Med hänsyn till att besparade levnadskostnader ej medtagits i kalkylen beslöt nämnden att merkostnad för vivre under resor skulle medgivas med 18 kronor per dag där ej särskilda omständigheter kunde föranleda annat avdrag.

18-kronorsavdraget har naturligtvis icke avsetts skola täcka några representationskostnader utan dessa ha upptagits till bedömande för sig i den mån avdrag yrkats därför, vare sig det varit fråga om smärre utgifter (cigarretter etc.) eller det gällt kostnader för representation i stor skala.

Man har gjort gällande att någon besparing i handelsresandens hushållsbudget egentligen ej uppkommer under den tid han är ute på sitt distrikt. Hushållspengarna skulle hålla sig på samma nivå vare sig han är hemma eller ute på resor. Om det är fråga om mycket korta reseperioder med långa uppehåll mellan resorna kan kanske detta vara i det närmaste riktigt, men det är väl ändå självklart att om en hushållsmedlem är borta från hemmet en eller ett par veckor i sträck matkostnaden i hemmet måste bli mindre och alltså en besparing uppkomma. Storleken av denna besparing måste väl antagas stå i sådan relation till inkomsten att den, i de inkomstkikt varom här är fråga, växer med in-

komsten. I Stockholm ha de besparade levnadskostnaderna pläгат beräknas till 4 å 8 kronor per dag. Om man till det av nämnden beräknade merkostnadsavdraget lägger 4—5 kronor i besparade levnadskostnader är man så uppe i ett avdrag av c:a 22 kronor per dag vilket, fortfarande under förutsättning att rumskostnaden uppgår till kr. 10, betyder en matkostnad av kr. 12 per dag för frukost och middag.

I fråga om den höga levnadsstandard som resandena inom vissa branscher anser sig förståndigade till av sina firmor måste man säga sig att om ett sådant förståndigande föreligger får också lönen eller provisionen förmodas vara så anpassad att åtminstone en del av kostnaderna för denna standard avses skola täckas därmed.

Då från handelsresandehåll gjorts jämförelse mellan resandenas traktamentsersättningar och de enligt det statliga resereglementet utgående traktamentena till statliga tjänstemän torde det vara skäl att något beröra denna fråga.

I högsta statliga traktamentsklassen, A, till vilken äro hänfödda tjänstemännen i lönegraderna Ca 32—37, Ce 32—37 och Cp 7—24, d. v. s. de högre och högsta tjänstemännen i statsförvaltningen, utgick för tiden 1.1—31.5 1951 traktamentsersättning vid resor med kr. 27 för dygn och för tiden 1.6—31.12 1951 med kr. 31 för dygn, alltså i medeltal per dygn c:a 29 kronor. I närmast lägre traktamentsklass B, omfattande tjänstemännen i lönegraderna Ca 21—31, Ce 21—31 och Cp 1—6, d. v. s. mellangradstjänstemännen utgick traktamentsersättningen i medeltal per dygn under år 1951 med c:a 25 kronor.

När man nu hårt trycker på dessa statstjänstemännens traktamentsersättningar och dels anser att även resandenas traktamentsersättningar bör vara skattefria måste man ha i minnet att de resor en statstjänste-

man har att företaga i tjänsten i regel innebär endast en tunga för honom och blott sällan om ens någonsin medför någon direkt ekonomisk vinst för honom, medan handelsresanden just genom sina resor får möjlighet att öka sina inkomster. En tillämpning på handelsresandena av det statliga resereglementet, i den mån det vore möjligt och för handelsresandenas del ens önskvärt, skulle givetvis innebära icke blott att reglementets eventuella fördelar skulle komma resandena till godo utan även att dess minutiösa bestämmelser om reseräkningar m. m. borde bli tillämpliga även på dem, vilket handelsresandena säkerligen betackar sig för.

En konsekvens borde väl även vara att de statliga bestämmelserna om bilersättningar, som synes vara betydligt mera rigorösa än de regler efter vilka resandenas bilersättningar utgå, likaledes skulle tillämpas å resandena.

Till slut en fråga: Vad är den normala levnadskostnaden för en hanthandelsresande som befinner sig på resor i 200 dagar, alltså mer än halva året?

Resandenas egen uppfattning

Sveriges handelsresandeförening anför i skrivelse till riksskattenämnden bl. a. följande:

Den 35:e särskilda taxeringsnämnden i Stockholm för handelsresanden m. fl. har vid fastställandet av årets taxeringar fattat beslut, som vi anse ej vara i överensstämmelse med gällande skattelagstiftning och den praxis, som tidigare och vid årets taxeringar tillämpats i alla taxeringsnämnder i landet utom i den ovan nämnda. Med anledning härav få vi anföra följande.

Allmänt

I år utlämnades av skattemyndigheterna i Stockholm en ny "handelsresandebilaga", som skilde sig från

den föregående bl. a. på några högst väsentliga punkter. Rubrikerna *Kostnader för vivre* och *Inbesparande levnadskostnader* hade tagits bort och i stället hade rubrikerna *Logi* och *Merkostnad för kost* insatts. Vi fingo vid genomgången av den nya blanketten den uppfattningen, att ett nytt system skulle börja tillämpas i Sockholm, vilken uppfattning vi även förde fram i en ledare i vår tidning "Handelsresanden" av den 29/2 1952. Vid förfrågan förnekades detta. Till den av Riksskattenämnden i år uppgjorda tablån över inbesparade kostnader per dag för handelsresande har för Stockholms stads del lämnats avfordrade uppgifter. Trots detta har man ej tillämpat desamma.

Kostnader för intäktens förvärvande

Taxeringsnämnden har vid fastställandet av årets taxeringar, enligt vad vi kunnat utröna av lämnade avvikelser, fattat sina beslut på grundval av följande:

1. för vivre har endast godkänts en merkostnad av 18 kr per resdag,
2. kostnader för resdag, som ej har varit förbunden med övernattnings har ej ansetts avdragsgilla,
3. kostnad för lunch har ej ansetts avdragsgill,
4. kostnader för bil i tjänsten har endast ansetts vara avdragsgill till 80 % av de verkliga kostnaderna. Hänsyn har ej tagits till att deklareranten i ovannämnda avseenden kunnat stycka sina kostnader.

Då enligt kommunalskattelagen den skattskyldige har rätt till avdrag för alla kostnader, som varit nödvändiga för intäkternas förvärvande och ingen väl kan göra gällande, att en handelsresandes kostnader under sin yrkesutövning icke äro nödvändiga utgifter, äga givetvis handelsresandena rätt till avdrag för dessa kostnader.

I de flesta taxeringsnämnder har man också godkänt avdrag i enlighet härmed. Vad som däremot vållat handels-

resandena stora bekymmer är, att de ej ha kunnat få ett bestämt uttalande, som gäller år från år om hur de skola styrka sina kostnader.

Till dem, för vilka arbetsgivaren ersätter samtliga kostnader, har vid vissa tillfällen lämnats det beskedet, att det är tillräckligt om denne bestyrker, att de uppgivna kostnaderna äro riktiga. Vid andra tillfällen har till denna grupp resanden lämnats det beskedet, att de själva måste i detalj styrka sina kostnader.

Till de handelsresande, som själva betala sina kostnader, har vid vissa tillfällen givits det beskedet, att om de förde detaljerad dagbok (utarbetad av framlidne taxeringsnämndsordföranden dr H. Gahn), vore detta tillräckligt för att styrka kostnaderna. Vid andra tillfällen ha de fått besked om, att hotell- och restaurangnotor utgöra tillräckliga verifikationer för kostnaderna.

För vår del anser vi, att i de fall uppdragsgivaren betalar samtliga kostnader, det måste som regel vara tillräckligt, om dessa bestyrkas av uppdragsgivaren. Med den hårda konkurrens samt de små marginaler näringslivet arbetar med, synes det oss föga sannolikt att en uppdragsgivare godkänner högre utgifter än som äro nödvändiga.

För dem, som betala sina utgifter själva, bör en verifiering av utgifterna vara tillfyllest, om hotellräkningar och restaurangnotor för representation sparas. Genom hotellnotorna kan i stort sett antalet resdagar kontrolleras och även fastställas, vilka platser som besökts.

Samtidigt får taxeringsnämnden även en uppfattning om vilken standard vederbörande har, vilket är av stor betydelse vid bedömandet av övriga vivrekostnader. På restaurangnotorna böra lämpligen utsättas vilka, som varit föremål för representationen. Handelsresandena ha därutöver många småutgifter, såsom dricks till portier och vaktmästare, extra tidningar, telefonsamtal från kundtelefoner m. m.

Endast i de fall, då en handelsresande ej till väsentlig del kan styrka sina kostnader, anse vi, att en uppskattnings av kostnaderna bör ifrågakomma med ledning av övriga resandes deklarerationer och utredningar.

Vivrekostnad per dag

En handelsresandes vivrekostnader äro, som alla andra kostnader för honom, mycket varierande beroende på att han själv ej kan bestämma, var han skall bo och äta. Han representerar exempelvis ett stort och välkänt företag, som föreskriver, att han skall bo på förstklassiga hotell och äta på desamma. Företaget är icke betjänt av att deras representant bor på hotell av lägre standard eller intager sina måltider utom hotellet. Detta senare skulle försvåra kontakten mellan företaget, handelsresanden och kunden.

Ibland kan handelsresande få relativt billiga rum på de förstklassiga hotellen, men många gånger måste han för att överhuvud taget få ett rum betala mycket höga priser. Detta har speciellt varit förhållandet efter det sista kriget på grund av den stora efterfrågan på hotellrum. På nybyggda hotell, som man även måste bo på, ligga priserna för de flesta enkelrum över 20 kr, exempelvis på Park Avenue Hotel i Göteborg och Stadshotellet i Lysekil.

Vid diskussioner med representanter för taxeringsmyndigheter har allt som oftast från deras sida framhållits, att även på de förstklassiga restaurangerna finns standardmåltider till låga priser. Vi äro av den uppfattningen, att en handelsresande, lika väl som varje annan skattskyldig, äger rätt att ha i stort sett samma standard på sina måltider under resor i tjänsten, som när han intager dem i hemmet. En genomsnittsmåltid i hemmet består väl i regel av smör, bröd, ost, sill eller korv (eller grönsaker eller dessert) och varmrätt och detta motsvarar restaurangernas två assietter och varmrätt. Därtill kommer givetvis bordsdryck och kaffe.

Riktpriser för vivrekostnader

Handelsresandenas vivrekostnader variera högst betydligt. För att få fram riktpriser, som kunna ligga till grund för bedömandet av vivrekostnaderna för dem, som ej till väsentlig del kunna styrka sina kostnader, ha vi verkställt en undersökning gällande en resande under år 1951. 20 hotell- och 20 st. restaurangräkningar ligga till grund för nedanstående beräkningar. Distriktet omfattar huvudsakligen Norrland och vissa platser i Svealand. Vi äro övertygade om att skulle hans distrikt omfatta även södra Sverige hade kostnaderna varit större på grund av att priserna i genomsnitt äro högre i denna del av landet.

Undersökningen lämnade följande riktpriser:

Rum	11: 51	
(utan bad, lägst 3: 50 högst 17: —)		
Portier	0: 50	
(frivillig dricks, som på grund av rumsbristen blivit obligatorisk)		
Vaktmästare	2: —	14: 01
(enl. gällande taxa för 1 till 15 kg avseende endast personligt bagage — uppehållet på varje plats i genomsnitt 2 dagar)		
Frukost		2: 50
(inkl. dricks)		
Lunch	3: 64	
(2 assietter o. varmrätt)		
Bordsdryck	0: 80	
Kaffe	0: 75	
Dricks	0: 55	5: 74
Middag eller supé	4: 78	
(2 assietter o. varmrätt)		
Bordsdryck	0: 80	
Kaffe	0: 75	
Dricks	0: 65	6: 98
Extra tillägg		1: 50
(dessert till middag eller ersättning för det högre pris, som uttages på söndagar o. danskvällar)		

Bad och extra tidningar 1: —
(kostnad för bad, som man får gratis hemma, en stockholmsstidning extra och en ortstidning för att hålla sig å jour)

Summa 31: 63

Kostnaderna för första halvåret 1952 ha i jämförelse med 1951 stigit med c:a 10 %, vilket även bekräftats av Sveriges Hotell- och Restaurangförbund.

Riktpriser 1952:

Rum	12: 82	
Portier	0: 50	
Vaktmästare	2: —	15: 32
Frukost		2: 75
Lunch		6: 45
Middag eller supé		7: 85
Extra tillägg		1: 50
Bad och extra tidningar		1: —

Summa 34: 87

Vi äro väl medvetna om att i vissa fall en handelsresande ej behöver bo på hotell av högsta klass och kostnaderna bli då givetvis något lägre, men vi äro också medvetna om att kostnaderna för många resande måste bli högre.

Resdag med eller utan övernattning

I nämnden ha, som ovan nämnts, kostnader för resdag, som ej varit förbunden med övernattning, ej ansetts avdragsgilla. En resande, som varit på hemorten under exempelvis en söndag och skall börja arbeta på måndag morgon på annan plats, har, om denna ligger så nära hemorten, att han kan färdas dit tidigt på måndagsmorgonen, föredragit detta. Återresan sker sent på fredagskvällen. Han har då varit ute i tjänsten fem dagar och fyra nätter. Enligt det "stockholmska" systemet skulle han endast vara berättigad till avdrag för sina kostnader under fyra dagar. Han har givetvis haft samma utgifter för den femte dagen som för de fyra andra och bör också vara berättigad

gad till avdrag för kostnader under fem dagar. Skulle så ej bli förhållandet, blir följden den, att vederbörande måste resa ut på söndagskvällen och därigenom belasta sin uppdragsgivare med kostnader även för natten mellan söndagen och måndagen.

Lunchkostnaden.

Ordföranden i nämnden har i ett öppet brev i vår tidning "Handelsresanden" framhållit, att nämnden ej ansett, att lunchkostnaden är avdragsgill, då löntagare med tjänstgöring på boningsorten ej få göra avdrag för lunch eller andra måltider, som de icke intagit i hemmet. Det är ju alldeles riktigt, att den, som har sin tjänstgöring på boningsorten ej får göra avdrag härför och det var med tanke på detta, som man på sin tid för dem, som ha sitt arbete utanför boningsorten och därför erhåller särskild ersättning införde beskattning för s. k. inbesparade levnadskostnader.

Bilkostnader

Kostnaden för bil i tjänsten har nämnden ej ansett andragsgilla till högre belopp än 80 % av totalkostnaderna. Resterande 20 % av kostnaderna ha ansetts utgöra kostnad för privatkörning. För en handelsresande, som exempelvis under året kört 1.000 mil med en kostnad av 3.000 kr., har privatkörningen uppskattats till 600 kr. För en handelsresande, som totalt kört 4.000 mil med en kostnad av 10.000 kr., har privatkörningen uppskattats till 2.000 kr. Ju mer bilen använts i tjänsten desto större del har ansetts vara privatkörning. Förhållandena ha väl i verkligheten snarare varit tvärtom. Endast i de fall, där en handelsresande äger rätt använda bilen under fritid, synes beskattning för privatkörning böra ifrågakomma och då självfallet endast med belopp, som svarar mot de faktiska kostnaderna.

Inbesparade levnadskostnader.

Det är ju helt naturligt, att handelsresanden liksom andra yrkesgruppers medlemmar taxeras för naturaförmåner, men det bör vara med skäliga belopp. Vi vilja framhålla, att handelsresanden har många kostnader, som rätteligen skulle upptagas under rubriken vivre, ehuru de ej medtagits i ovan gjorda beräkningar. En handelsresande, som ligger ute en längre tid, får dryga kostnader för tvätt och press, som annars verkställas i hemmet. Om han önskar sig ett glas sprit eller vin till middagen, får han betala c:a tre gånger så mycket som den, som kan dricka sin motbokssprit i hemmet. De inbesparingar, en handelsresande kan göra i hemmet under sina resor, försvinna till stor del genom de många extra utgifter han åsamkas genom att han ryckes ur sin normala miljö.

Sammanfattning

Sammanfattningsvis få vi uttrycka önskvärdheten av att Riksskattenämnden lämnar taxeringsmyndigheterna sådana rekommendationer

1. att de handelsresanden, som till väsentlig del kunna styrka sina nödvändiga kostnader, erhålla avdrag för dessa
2. att de handelsresanden, som ej kunna styrka sina vivrekostnader, erhålla avdrag baserat på de av oss framlagda riktpriserna
3. att de faktiska kostnaderna för varje resdag äro avdragsgilla oavsett om denna är sammankopplad med övernattning eller ej
4. att lunchkostnaderna äro avdragsgilla
5. att beräkningen av kostnaderna för privatkörning med tjänstebil ej skall baseras på de totala kostnaderna.
6. att vid fastställande av de inbesparade levnadskostnaderna för en handelsresande hänsyn tages till de många extra utgifter denne har, som ej inräknas i vivrekostnaderna

7. att bestämmelser fastställas hur handelsresandena skola styrka sina kostnader.

Föreningen Sveriges aktiva handelsresande anför i huvudsak följande:

Taxeringsmyndigheterna i Stockholm har vid årets taxering gått mycket hårt fram då det gällt att bestämma handelsresandenas kostnader för vivre under affärsresor. Avdraget har ansetts böra beräknas till endast kronor 18: — per dag, varav kr. 8: — beräknats för merkostnader för uppehälle och kr. 10: — för hotellrum.

Om taxeringsnämnden nu ansett sig ha följt prövningsnämndens anvisningar, som är hållna i allmänna ordalag, måste taxeringsnämndens ställningstagande innebära, att nämnden anser att det icke ställer sig kostsammare för en resande att intaga sin lunch under affärsresor, än då han utom hemmet intager sin lunch å boningsorten. Om nu detta är nämndens uppfattning, visar detta, att nämnden icke är förtrogen med de faktiska förhållandena.

Då en handelsresande befinner sig på affärsresa, måste han hålla en viss levnadsstandard. Han måste bo bättre och äta på bättre ställen, än han egentligen har råd till. Han är under sina resor icke längre privatman i samma mening som en turist, som bor och äter var helst det passar honom. En resande har skyldigheter att iakttaga icke blott mot den firma han företräder, utan framförallt mot de kunder, som han kontaktar. Intager en handelsresande lunch ensam, har han möjlighet att hålla nere kostnaderna, men detta låter sig ej göra vid affärsluncher, vilka är enligt handelsbruk en vanlig fö-

reteelse inom en sådan yrkesgrupp, som handelsresandekåren. Även om kunden själv skulle bestrida sina egna lunchkostnader, vilket dock torde vara mindre vanligt, blir det i alla fall merkostnader för resanden. Att dessa utgifter bör få avdragas vid taxering är väl ändå uppenbart.

Statsmakterna har fastställt dagtraktamentena för statliga befattningshavare, vilka slipper skatta för dessa ersättningar. Det bör eftersträvas en rättvis avvägning mellan dessa å ena, samt andra skattskyldiga i enskild tjänst, å andra sidan. Denna avvägning bör taga sikte på icke endast handelsresandena utan även andra skattskyldiga såsom kommunaltjänstemän, föreningsfunktionärer, turnéresande skådespelare, journalister med flera kategorier, som måste företaga resor för inkomstens förvärvande.

Den upptaxering, taxeringsnämnden för handelsresandedistriktet företagit, kommer att leda till många och långa skatteprocesser, därest prövningsnämnden icke tar sitt förnuft till fånga och underkänner taxeringsnämndens ställningstagande.

*

Ett mycket stort antal besvär har anförts till prövningsnämnden i Stockholm. Denna har i många fall bifallit besvären eller i vart fall medgivit högre avdrag än taxeringsnämnden men detta givetvis endast, då den skattskyldige kunnat göra troligt, att kostnaderna varit högre. Då ingen utredning förebringats har prövningsnämnden i år som tidigare icke ansett sig kunna bifalla besvären eller medge högre avdrag.